

Novellaíró pályázatra beérkezett pályamunka

101. pályázat

2017.

Túl a hibahatáron

Remek lesz ez az este, öregem – mondta Zoltán a barátjának a termet fürkészve. – Nézz csak körül, mennyi szép lány! Ha ma este nem akad valaki a horgunkra, akkor sosem. – Megigazította rajzolásához használt ezüstkupakos ceruzáját a mellényzsebében, hogy jobban látszódjon. – A legjobb dolog a művészetben, hogy a nők odavannak érte.

– Csak a beszámolót bírjuk ki valahogy az elején. Már előre unom. Ma Keleti lesz a Statisztikai Hivatalból.

– Nem ismerem, de fogadok, hogy valami besavanyodott szürke köztisztviselő. Azért ne búsuljunk, utána mulatunk! Evés, ivás, tánc. Nézd azt a sötét szemű lányt a kék ruhában! Ismerem valahonnan.

– Sziráki Anna. A Sziráki fiúk húga.

– Régen nem láttam. Milyen csinos lett. Odamegyek.

– Szervusz, Anna. Alig ismertelek meg, úgy megszépültél.

– Nahát! Régi ismerős – futtatta végig a pillantását Anna a sötét hajú, szikrázó szemű fiatalemberen. – Milyen jó, hogy összefutottunk – igazgatta meg a haját. – Elkísérhetnél az első programra. Nem tudod, mi lesz?

– Keleti-féle statisztikai beszámoló.

– Uh! Statisztika? Nem akarom tudni, mi az. Mi lesz még?

– Tánc – villantotta fel Zoltán legsármosabb mosolyát. – Felveszel a táncrededbe?

– Te leszel az első.

A székekkel teli oldalsó terembe lassanként szállingóztak be a vendégek. Anna és Zoltán letelepedtek a hátsó sorban. A fiatalember elővette rajzceruzáját és játékosan pörgette a kezében.

– Azt hallottam, szép grafikáid vannak – jutott róla eszébe Annának.

– Állítólag nem rosszak. Szívesen lerajzolnálak, finom arcformád van.

Anna mosolygott. Zoltán mondott volna még valamit, de hátulról rájuk pisszegtek.

Most látták csak, hogy a terem közben megtelt, és a széksorok elé besétált egy negyvenes, szikár férfi. Anna szeme megakadt a feltűnő arccsontokon.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte az előadó. – Szeretném, ha nem úgy maradnék meg az emlékezetükben, mint az a sótlan, halvérű alak, aki képes volt unalmas statisztikákra pazarolni a drága idejüket. Ezért rövidre fogom, és igyekszem mindent elkövetni, hogy úgy emlékezzenek rám, mint arra a sótlan, halvérű alakra, aki képes volt valami izgalmasat mondani a statisztikákról.

A közönség nevetett. A jó hangulat meleg fuvallata áramlott a széksorok közé.

– Van-e önök közt olyan, akinek a káposzta a kedvenc étele?

Néhányan feltették a kezüket.

– Ki kötne fogadást velem, hogy kitalálom, honnan származnak az urak?

Az előadás vidáman folytatódott. Keleti beszélt arról, melyik vidéken mit esznek az emberek, esznek-e eleget, kik isznak inkább bort, kik szeretik a pálinkát. Mit dolgoznak, hogy élnek.

Anna szokása szerint egy idő után elmélázott, és inkább nézte, mint hallgatta Keletit. Figyelte, ahogy mutatóját emelve figyelemre int, kezét széttárva, fejét csóválva mosolyog, majd egy résznél abbahagyta a járkálást, és szemeiben acélszürke fény csillant. Anna kinyitotta a fülét is, hogy hallja az utolsó mondatokat.

– Amíg nem tudjuk, mi az, ami elmaradott és fejlesztésre szorul, addig fejleszteni sem tudjuk. Az én munkám, hogy megmondjam, mi az.

– Azt hittem, ez a Keleti valami idősebb ember lesz – mondta Anna a folyosón. – Egyébként nem is volt rossz előadás.

– Igaz, de a hivatali munka nekem azért nem lenne kedvemre való – felelte Zoltán. – Akiben a művészet lángja lobog, annak nem való a sivár élet. Izgalom, kaland kell az ilyen típusnak, nem reszketeg kézzel számolgatni a rubrikákat.

– Akkor együnk valamit! – nevetett Anna –, hogy ne üres hassal induljunk neki a kalandoknak.

Az állóbüfé körül tömörült az egész vendégsereg. Zoltán szerzett mindkettőjüknek szendvicseket, és hozzácsapódtak a fiatalok társaságához. A fiúk vicceket meséltek, a lányok hangosan nevettek, és egymás fülébe súgtak titkos dolgokat.

– Ki ez a jóképű fiú veled?

– Egy ismerős. Grafikusművész.

– Bemutatsz?

– Még mit nem! Már lestoppoltam.

Susogás, kuncogás és ruhaigazgatás. Fénylő piros ajkak, mellek közé simuló medálok, bársonyos nyakszirtek. Türelmetlenkedő kérdések:

– Mikor kezdődik végre a tánc?

– A minisztert várjuk, ő nyitja meg az estet – mondta az egyik fiú.

– Jöhetne már – szólt egy másik.

– Megérkezett, láttam, csak előbb Keletivel beszél még. Épp ott voltam, amikor hívatta.

– Mit akar tőle?

– A legutóbbi népszámlálási adatokról akarja beszámoltatni.

– Ne – nyögte valaki. – Az órákig is eltarthat. Tudjátok, hány oldalnyi szám és táblázat egy ilyen statisztika? A rövid összefoglaló is legalább két óra.

– Nyugalom – intett egy másik fiatalember. – A miniszter biztos nem hallgat végig egy fél órát sem. Tudom, hogy megy az ilyen, apám is a minisztériumban dolgozik. Öt perce van elmondani a főnökének, amit akar. Nem mindig sikerül a lényegét is beleszuszakolni – grimaszolt.

– Keletinek nagy zsonglőrnek kellene lennie, hogy az egész népszámlálást öt percben elmondja.

– Szerintem mindennek meg lehet fogni a lényegét. Ennek is – szólt valaki.

– Á! Nincs az a kreativitás, öregem, amivel ezt öt percbe belegyűröd.

– Mindjárt jövök – mondta Anna, és elsétált a mosdó felé, hogy megigazítsa a sminkjét.

– Látom, jól összemelegedtetek – somolygott Zoltán mellett a barátja.

– Kell még a csábításhoz egy romantikus tánc, egy szép rajz, aztán már csak az első csók van hátra – vigyorgott Zoltán. – Sima ügy.

Annának az oldalsó termen vezetett át az útja, de megtorpant, amikor belépett. A miniszter egy kisebb társasággal a teremben ült, Keleti pedig az ajtó mellett beszélgetett egy fiatalemberrel.

– Itt vannak a kimutatások, uram – vett elő a fiatalember egy vastag paksaméta papírt.

– Hagyd csak, nem kell az semmire.

– Miből fogja megtartani a beszámolót?

– Rajzokból – húzott elő Keleti három papírlapot. Mindhárom az ország térképét ábrázolta, színesre festett megyékkel. – Ha az ember olyan családban nő fel, ahol

mindenki más művész, hamar megtanulja, hogy a többiek nem látják azt, amit ő igen, a számok mögött az életeket. Meg kell mutatni nekik. Mint apámnak, ő csak a színeket és formákat ismeri. Remélem, a miniszter megérti majd – indult el a társaság felé.

– Miniszter úr, én mindössze három rajzot mutatnék önnek, de ebben a három rajzban benne van az országunk jelene és jövője. Az első kettő az élelmezési helyzetet mutatja. Ezen a térképen pirossal vannak színezve azok a megyék, ahol bőségesen fogyasztanak húst az emberek. Egyre világosabb rózsaszínnel, ahol kevesebbet.

A miniszter rámutatott két fehérre színezett megyére.

– Ezek szerint itt éheznek az emberek?

Keleti előhúzott egy másik térképet, ami mintha a negatívja lett volna az előzőnek, csak kékre színezve.

– Ezen a térképen késsel van jelölve, ahol bőségesen fogyasztanak tejet, sajtot az emberek. Ahol nincs elég hús, ott szerencsére van elég sajt. Hazánk népe nem éhezik, uram.

– A harmadik térkép mit mutat?

– A legfontosabbat. Azokat a helyeket, ahol nem tudnak írni, olvasni az emberek.

Anna lassan indult tovább a mosdó felé, ahol lánycsapat szépítgette magát.

– Mindjárt jön a tánc. Épp most végzett a miniszter Keletivel – lépett közéjük.

– Azzal a Keletivel, akinek a párbajügye volt?

– Milyen párbaj?

– Jól összekaszabolta azt az újságíró. Nem emlékszem a nevére.

– Ilyen indulatos? Nem gondoltam volna egy hivatalnokról.

– Azt mondják, kemény ember.

Zsivaj szűrődött be odakintről, és a lányok cipői rip-rop kip-kop szaladtak a nagyterembe. Anna éppen akkor érkezett, amikor a férfiak felkérték első párjukat.

– Szabad? – kérdezte mellette valaki. Oldalt fordult, Keleti volt az. Éppen mellette állt, amikor a tánc kezdődött.

Igaz, hogy az első táncot Zoltánnak ígérte, de ő éppen nem volt ott, és amúgy sem illett volna nemet mondania. Rámosolygott a férfira, és a karját nyújtotta.

Keleti ruganyos léptekkel vezette a táncba, de nem kezdett beszélgetést.

– Hallottam a párbajáról – mondta Anna, hogy megtörje a hallgatást. A téma azonban szemmel láthatóan nem volt ínyére Keletinek. Halvány grimasz futott át az arcán.

– Nem szereti, ha erről beszélnek? Pedig azt mondják, ügyesen vívott – mosolygott Anna.

– Nem esik jól visszagondolni az esetre.

– Miért hívta ki? Nem félt, hogy megsérül?

– Félttem. Néha megteszek olyan dolgokat is, amiket nem akarok. Vannak helyzetek, amikről tudom, hogy ha annyiban hagyom, az egész életemet elárasztják a hasonlók. Az elsőnél kell elvágnom a sort, hogy bele ne fulladjak. Megtettem.

– Láttam a térképeit – mondta Anna kis hallgatás után, hogy másra terelje a szót. – Nagyon ötletesek. Az ön édesapja művész?

– Festő, rajztanár. Az öcsém is nagyon tehetséges. Csak én lógok ki a sorból – tette hozzá kesernyés mosollyal.

– Úgy mondja, mintha bántaná.

– Bántott is fiatalabb koromban, de már túl vagyok rajta. Egy ideig én is próbálkoztam rajzolással, de kevés a tehetségem az igazi művészethez.

– Megnézném a rajzait.

– Attól tartok, be kell érnie azzal a három térképpel, amit nemrég látott – mosolygott a férfi.

Anna szívesen beszélgetett volna még, de a zene véget ért, és elváltak egymástól.

Végre, hogy megvagy – ragadta meg Anna kezét Zoltán. – Láttam, az első táncot elorozta Keleti, de most igazán én következem. Épp ideje, hogy szórakoztassalak kicsit az unalmas statisztikus után. Miről beszélgettetek? Százalékszámításról? – nevetett a saját viccén.

Anna kényszeredetten mosolygott.

Tánc közben Zoltán a terveiről beszélt. Miket fog rajzolni, festeni, milyen kiállításokon fognak szerepelni a művei, és milyen pozitív kritikákat kapott a legutóbbi képeire.

Anna hallgatta egy darabig, aztán elkalandozott a figyelme.

Hogy haladsz a hódítással? – kérdezte később Zoltánt a barátja a büféasztalnál.

Zoltán épp innivalót keresett Annának.

– Jól megy. Már csak a rajzolás van hátra. Az mindig felteszi az i-re a pontot.

Később Anna az italát szürcsölgette egy asztalnál, Zoltán pedig egy fehér lapra rajzolt. Először a lány ovális arcának körvonalait, a szemek vonalát. A homlokba lógó hajfürtöt. Tényleg szép – állapította meg magában rajzolás közben.

Anna csendben volt, nem volt kedve fecsegni. Zoltán ezt jó jelnek vette. A romantikus pillanat előtti elcsendesedés. Időnként megmutatta a lánynak a rajzot, ami igazán jól sikerült. Ha lehet, még egy fokkal szebbnek is mutatta Annát, aki udvariasan megdicsérte a képet. Zoltán kicsit lelkesebb dicséretet is el tudott volna képzelni, de így is elégedett volt.

– Kimegyünk sétálni a kertbe? – kérdezte.

Anna elgondolkozott, és nem figyelt a kérdésre, félreértette.

– Hogyan? Igen, szívesen innék még valamit.

Zoltán fancsali ábrázattal indult újra a büféasztal felé, eldöntve, hogy minél gyorsabban dűlőre viszi a dolgot. Útközben elhaladt a szembejövő Keleti mellett. Sokáig tartott, mire visszatért, mert a büfénél egy idősebb hölgyismerőse feltartotta.

Eközben Anna az asztalnál ücsörgött.

– Nézze, milyen szép képet rajzoltak rólam – szólította meg az arra tartó Keletit. A férfi megállt, és megnézte a képet.

– Nagyon jó rajz. Sárgulok az irigységtől.

– Mert nem tud ilyen szépet rajzolni?

– Mert nekem nem állnak modellt ilyen szép nők.

– Én szívesen állok modellt. Lerajzol?

– Félek, nem sikerülne jól.

– Kérem!

Keleti leült, belső zsebéből előhúzta ceruzáját, és a lap hátoldalára rajzolni kezdett. A rajz nem volt nagyon rossz, de a szemek kicsit közelebb kerültek egymáshoz a kelleténél.

– Látja? Mondtam, hogy nem jár jól egy ilyen művésszel, mint én. Még magát is képes voltam elcsúfítani. Képzelve, mit szólnak a csúnya nők, amikor őket rajzolom. Nem is szabad nekem nőket rajzolnom. Valójában csak egyvalakit rajzolhatok le büntudat nélkül.

Azzal fogta a lapot, és Anna képe mellé odarajzolt egy másik arcot. Hatalmas orral, széles homlokkal, lelógó szemhéjakkal és kiugró arccsontokkal. Anna nevetett.

– Ön ennél sokkal jóvágásúbb. Igazán.

– Látja, az egyetlen ok, amiért magamat lerajzoltam, hogy ezt a bókot kicsikarhassam önből.

Anna később a mosdóban ácsorgott, és a tükörben nézte magát percekig. Előhúzta táskájából a képet, és azt a felét fordította felfelé, amelyiken két arc volt. Ezt is sokáig nézte.

Zoltán közben hiábavalóan kereste őt. Bement az oldalterembe, ahol senki sem volt, és a földig érő súlyos függöny mellett kinézett a kertre. Látott valami mozgást odakint, amit jobban meg akart nézni, behúzódott hát a függöny mögé az ablak széléhez. Csvitelő lánycsapat áramlott a terembe, az egyikük kézen fogva húzta a vonakodó Annát is. A lányok letelepedtek az ablak mellett.

– Melyik fiúba vagy szerelmes? – kérdezte egyik a másikat kuncogva.

– Péterbe. Olyan helyes – nevetgélt az. – És te?

– Tamás – jött a válasz.

– Mit eszel rajta? Olyan mulya.

– Nem mulya, csak csöndes. És te, Timi?

A lányok így sorban kifaggatták egymást, melyiknek ki a szerelme. Zoltán a függöny mögött állt csöndesen, és a ceruzáját forgatta a kezében. Most már szó sem lehetett arról, hogy előjöjjön. Amúgy is érdekes volt a téma. Az ő neve is előkerült.

– Zoltán a leghelyesebb – mondta egy csinos szőke.

– Az igaz, de úgy látom, foglalt. Ugye, Anna? – kérdezte egy másik. – Őbelé vagy szerelmes?

Zoltán a függöny mögött somolygott. Most mindjárt kibukik a dolog.

Anna hallgatott.

– Ne legyél már ilyen! Mindenki elmondta – unszolták a többiek.

– Úgyis tudjuk, egész este vele voltál – nevettek.

Hallgatás.

– Meg a Keletivel – tette hozzá az egyikük kis idő múlva.

– Senkinek semmi köze hozzá, hogy mi van a Keletivel! – pattant fel Anna, és kirohant a szobából.

A lányok elcsendesedve néztek utána egy pillanatig, aztán hátrakapták a fejüket egy hangos koppanásra. A függöny mögül egy ezüstkupakos ceruza gurult ki zörögve.